

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

navrhovatelů: a) **Ing. Stanislav Štros**
bytem Hořešovice 63, Hořešovice
b) **KOSSTA TŘEBÍZ s.r.o.**, IČO 25665537
sídlem Třebíz 13, Třebíz
oba zastoupeni advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Klokotská 103/13, Tábor

proti
odpůrkyni: **obec Třebíz**
sídlem Třebíz 57, Třebíz
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
sídlem Údolní 567/33, Brno-město, Brno

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Třebíz ze dne 12. 2. 2020,

takto:

- I. Opatření obecné povahy – územní plán Třebíz ze dne 12. 2. 2020 se dnem právní moci tohoto rozsudku ruší v části:
 - a. textového a grafického vymezení plochy ZO – zeleň ochranná a izolační na pozemcích parc. č. 56/6, parc. č. 370/16, parc. č. 370/17 a parc. č. 370/18 v katastrálním území a obci Třebíz,
 - b. textového a grafického vymezení plochy NZ – plochy zemědělské na pozemku parc. č. 888 v katastrálním území a obci Třebíz.
- II. Ve zbytku se návrh zamítá.
- III. Navrhovatel a) a odpůrkyně nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Navrhovatelka b) je povinna zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení částku 6 534 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jiřího Nezhyby.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Navrhovatelé se společným návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení opatření obecné povahy označeného v záhlaví (dále jen „napadené OOP“). Regulace stanovená napadeným OOP se vztahuje k pozemkům parc. č. 56/6, parc. č. st. 104/1, parc. č. 370/16, parc. č. 370/17, parc. č. 370/18, parc. č. 590/2, parc. č. 888, parc. č. 954, parc. č. PZE 585/1 a parc. č. PZE 586/2 v katastrálním území a obci Třebíz (stejně jako všechny další nemovité věci uvedené v tomto rozsudku, není-li uvedeno jinak), které jsou ve vlastnictví navrhovatelů. Tuto regulaci, respektive zařazení pozemků do konkrétních ploch, považují navrhovatelé za rozpornou se zásadou proporcionality, zejména s kritérii vhodnosti, potřeby, minimalizace zásahů, zákazem diskriminace a zákazem libovůle. Pozemky parc. č. 56/6, parc. č. 370/16, parc. č. 370/17 a parc. č. 370/18 (dále jen „skupina pozemků A“) jsou podle napadeného OOP součástí zastavěného území a jsou řazeny do ploch Z3a s funkčním využitím zeleň ochranná a izolační (ZO). S takovým zařazením navrhovatelé nesouhlasí, neboť při porovnání s ostatními (sousedními) plochami se jedná o diskriminační a neproporcionální zásah do práv navrhovatele a). Vypořádání námitek navrhovatele a) je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Navrhovatelé dále nesouhlasí se zařazením pozemku parc. č. 888 do zemědělských ploch (NZ), neboť se na tomto pozemku nachází sportoviště pro cyklokrosové kola a motocykly, které je povoleno do roku 2033. V územním plánu sousední obce Hořešovice jsou pozemky tvořící toto sportoviště zařazeny do ploch občanského vybavení pro sport. Zařazení pozemku parc. č. 888 je proto neproporcionální a vypořádání námitek navrhovatelů v této souvislosti nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Navrhovatelé rovněž odmítají zařazení pozemků parc. č. st. 104/1, parc. č. 590/2, parc. č. 954, parc. č. PZE 585/1 a parc. č. PZE 586/2 (dále jen „skupina pozemků B“) do plochy přestavby P1 na plochy SV – smíšené obytné, ve kterých je rozhodování o změnách jejich využití podmíněno vydáním regulačního plánu, neboť napadené OOP již dostatečně reguluje řešené území, a regulační plán je proto nadbytečný a podmínka jeho využití je neodůvodněná. Nezbytnost zajištění ochrany vesnické památkové rezervace (dále jen „VPR“) je neodůvodněná a neproporcionální, neboť obdobné posouzení nebylo v případě dalších sousedních pozemků provedeno (zejména pozemků starosty odpůrkyně, na kterých stojí skladovací hala na obilí a čistička obilí). Podmínka vydání regulačního plánu fakticky představuje stavební uzávěru motivovanou záměry starosty odpůrkyně, který v postavení vlastníka sousedních nemovitostí a v postavení zastupitele určeného pro územní plán rozhodoval o svých vlastních námitkách. Z toho důvodu navrhovatelé namítají libovůli a zneužití postavení starosty odpůrkyně. Zároveň požadují zrušení části vymezení plochy OV – občanské vybavení, označené jako Z2.
2. Ve vztahu ke skupině pozemků A navrhovatelé požadují zrušení jejich zařazení do ploch zeleň ochranná a izolační, neboť západně od nich se v přímém sousedství nachází stabilizovaná plocha OV a nově zastavitelná plocha Z2 občanského využití (OV), která na severní straně sahá až k hranici koridoru dálnice D7. Na východ od skupiny pozemků A se nachází v přímém sousedství pozemky navrhovatele a), na kterých provozuje svou podnikatelskou činnost více než 20 let a které jsou zařazeny do plochy OM. Tato vymezená plocha stávajícího využití OM sahá taktéž až ke koridoru dálnice D7. Skupina pozemků A tak tvoří mezi uvedenými plochami proluku, přičemž její vymezení (ZO) za hranicemi koridoru dálnice D7 nedává smysl, a je proto ve vztahu k nově navržené ploše Z2 (OV) neproporcionální a diskriminační. V napadeném OOP se uvádí, že toto zařazení je v souladu s koncepčním návrhem v celé trase stavby D7, neboť

izolační zeleň slouží k oddělení koridoru dopravní infrastruktury odpůrkyně. Tato argumentace je však selektivní a diskriminační, neboť sousední plocha byla vymezena jako návrhová plocha občanské vybavenosti – OV. Z obou stran skupiny pozemků A se nacházejí funkční plochy, které izolační zeleň neobsahují, ale jsou zařazeny do zastavitelných, respektive stabilizovaných ploch. Koncepční oddělení dopravní infrastruktury od odpůrkyně je zajištěno již plochou ZO v šíři koridoru dálnice D7, který je rozhodně větší než její budoucí šíře. Dle navrhovatelů není důvod, aby skupina pozemků A nemohla sloužit podnikatelské činnosti a musela být vedena jako izolační zeleň. Argumentace ochranou před dálnicí D7 je také lichá, neboť ta bude disponovat protihlukovou stěnou.

3. Dále navrhovatelé namítají, že se odpůrkyně nedostatečně vypořádala s jejich námitkami. Ve vypořádání námitek není žádné zdůvodnění, proč není možné využití skupiny pozemků A v ploše OM nebo obdobné zastavitelné ploše. Zároveň není odůvodněn odlišný přístup k sousedním plochám (Z2, OM), zejména to, proč je skupina pozemků A v celé své rozloze až hluboko do centra obce zařazena mezi izolační zeleň, zatímco pozemky odpůrkyně (dříve pozemky starosty) s totožnou charakteristikou (vzdálenost od dálnice, zařazení do zemědělského půdního fondu atd.) mohou být nově zařazeny mezi plochy zastavitelné.
4. Stran pozemku parc. č. 888 navrhovatelé uvádějí, že je na něm a na pozemcích parc. č. 908, parc. č. 907, parc. č. 906, parc. č. 905 a parc. č. 911 v katastrálním území a obci Hořešovice od roku 2003 na základě územního rozhodnutí Městského úřadu Slaný ze dne 5. 12. 2003, č. 55/2003, č. j. SÚ 2781/2003/L, povoleno sportoviště pro cyklokrosové kola a motocykly (dále též „sportoviště“). Pozemek parc. č. 888 sousedí s výše uvedenými pozemky v katastrálním území Hořešovice a tvoří dohromady jeden celek. Využití pozemků bylo prodlouženo na základě rozhodnutí Městského úřadu Slaný ze dne 30. 6. 2010, č. j. 28784/2010/SÚ. Sportoviště je povoleno jako stavba dočasná, a to do roku 2033. Celý areál je k tomuto účelu využíván každý rok od dubna do listopadu. V územním plánu obce Hořešovice je přilehlá část plochy sportoviště spadající do jejího katastru zařazena do plochy občanského vybavení pro sport. Napadené OOP tak bezdůvodně nerespektuje územně plánovací dokumentaci sousední obce, funkční plochy na sebe nenavazují a nejsou vymezeny podle stávajícího ani požadovaného způsobu využití. Takové „rozseknutí“ sportoviště, byť na území dvou obcí, považují navrhovatelé za neproporcionální, neboť pozemek parc. č. 888 je dlouhodobě využíván ke sportovním, nikoliv zemědělským účelům. Proč napadené OOP v této ploše nenavazuje na územní plán sousední obce, odpůrkyně nevysvětlila. Pouze uvedla, že se k zařazení pozemků v jiném územním plánu vyjadřovat nebude, neuvedla však, proč není funkční plocha pozemku parc. č. 888 upravena a zkoordinována se sousedními pozemky.
5. Odpůrkyně se dále nedostatečně vypořádala s námitkami navrhovatelů, neboť neuvedla důvody, proč ochrana zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“) a zařazení tohoto pozemku do plochy určené k zemědělskému využití převažuje nad zájmem navrhovatele a) pozemek využívat ke sportovním účelům. Pozemky tvořící sportoviště jsou ke sportovním účelům využívány dlouhodobě a nelze předpokládat, že navrhovatel a) bude pozemek parc. č. 888 využívat jiným způsobem. Při vypořádání námitek v této souvislosti odpůrkyně uvedla, že plochu nelze zařadit do plochy sportovní, neboť budoucí prodloužení platnosti povolení provozu sportoviště nebude možné, protože pozemek parc. č. 888 nebude v ploše pro sportoviště. Podle navrhovatelů jde o účelovou argumentaci v kruhu. Pokud by byl pozemek parc. č. 888 zařazen do plochy sportovní, mohlo by být povolení ze strany stavebního úřadu dále prodlouženo.
6. Ve vztahu ke skupině pozemků B navrhovatelé namítají, že již nechali vypracovat projektovou dokumentaci pro zástavbu pozemků, která byla podmíněna přeložením nadzemního vedení, jež vedlo přes pozemek parc. č. 590/2. Jeho přeložení do země bylo realizováno, navrhovatelé tedy vynaložili již nemalé soukromé prostředky na přípravu staveb. Na realizaci staveb na pozemku parc. č. 590/2 a parc. č. st. 104/1 byla již podána žádost o stavební povolení. Na pozemcích parc. č. PZE 585/1 a parc. č. PZE 586/2 je plánovaná další výstavba dvou objektů za účelem

bydlení. Ochrana VPR je stanovena již samotným napadeným OOP, které upravuje jednotlivé funkční plochy s odpovídajícími parametry, a proto je požadavek na vydání regulačního plánu nadbytečný. Nadto se v blízkosti nachází velká skladovací hala na obilí s čističkou na obilí a oblouková hala pro skladování zemědělské techniky, vše ve vlastnictví starosty odpůrkyně, která produkuje hluk a prach. Nutnost vydat regulační plán tak navrhovatelé považují za neproporcionální s ohledem na charakter skupiny pozemků B, neboť výstavba na nich, která bude v souladu s napadeným OOP, nemůže žádným způsobem ohrozit sousedící VPR. Žádný z dotčených orgánů takovou ochranu nevyžadoval. V této souvislosti navrhovatelé mají za to, že požadavek na vydání regulačního plánu představuje fakticky stavební uzávěru v souladu se zájmy starosty odpůrkyně, neboť záměr výstavby navrhovatelů ve skupině pozemků B ohrožuje jeho podnikatelskou činnost. Starosta odpůrkyně navíc vystupoval ve dvou protichůdných rolích. Jednak jako vlastník nemovitostí uplatnil námitky brojící proti skupině pozemků B a jednak o námitkách rozhodoval jako určený zastupitel pro územní plán. Výsledkem bylo postižení skupiny pozemků B nutností vydání regulačního plánu. Tím došlo k zabránění výstavbě, aniž by tyto pozemky musely být zařazeny do ploch nezastavitelných pro zemědělské využití, jak starosta odpůrkyně požadoval. Navrhovatelé proto namítají existenci libovůle a zneužití postavení starosty jako určeného zastupitele v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace s cílem dosáhnout jeho soukromého zájmu jako vlastníka sousedních pozemků a zemědělského podnikatele. Odpůrkyně navíc v rámci vypořádání námitek neodůvodnila, proč je nutné, aby se požadavek na vydání regulačního plánu na skupinu pozemků B vztahoval. Tvrzením, že důvodem je ochrana VPR, odpůrkyně nereagovala na námitku, že tato ochrana bude zajištěna samotným napadeným OOP.

7. Závěrem navrhovatelé namítají, že v námitkách ze dne 24. 9. 2019 nesouhlasili se zařazením pozemků parc. č. 590/3 a parc. č. st. 128 do plochy VZ – výroba a skladování – zemědělská výroba. K těmto námitkám odpůrkyně ale nesprávně uvedla, že navrhovatelům nepřísluší právo na podání námítky, přičemž odůvodnění založila na nesprávném vymezení pásma hygienické ochrany.
8. Odpůrkyně ve vyjádření k návrhu navrhuje jeho zamítnutí a požaduje náhradu nákladů řízení. Stran námitek vztahujících se ke skupině pozemků A odpůrkyně uvádí, že z napadeného OOP vyplývá (např. z bodů 3.4 a 3.5 nebo bodů 21.2, 22.7 či 27.1.4 odůvodnění), že plocha Z3a spolu s plochou Z3b byla v řešeném území definována v souvislosti s vymezením koridoru dálnice D7 podle zásad územního rozvoje Středočeského kraje. Její využití je proto na vybudování dálnice navázáno, přičemž je určena na ochranu zastavěného území a VPR odpůrkyně před negativními dopady plánované realizace dálnice D7. Plocha zeleně zároveň kompenzuje nedostatečné zastoupení přírodních, lesních a rekreačních ploch v intenzivně zemědělsky obhospodařovaném území. Kvůli tomu dosahují obě plochy značného rozsahu. Navíc odpůrkyně přistoupila k vymezení plochy izolační a ochranné zeleně vně koridoru stavby dálnice D7 tak, aby bylo minimalizováno narušení estetických a historických hodnot jejího území, i když to nebylo vyžadováno žádným právním předpisem nebo dotčeným orgánem. Zároveň bylo kompenzováno nedostatečné zastoupení lesních a rekreačních ploch na území obce a zajištěna schopnost zeleně jímat prachové částice, imise CO₂ a další škodliviny pocházející z dopravy na dálnici D7. Takovou funkci samotná protihluková stěna nemá.
9. V původně zamýšlené podobě ochranné a izolační zeleně bylo počítáno s celkovou rozlohou ploch Z3a a Z3b 20,69 ha (z toho 7,5 ha zábor velmi kvalitní zemědělské půdy). V celé své délce dosahovaly obdobné šířky jako má plocha Z3a v konečné podobě v místě, kde se nachází skupina pozemků A. Původní širší pás ochranné a izolační zeleně v návrhu územního plánu Třebíz pro společné jednání byl redukován po vzájemné dohodě odpůrkyně s Krajským úřadem Středočeského kraje, který k návrhu územního plánu Třebíz uplatnil koordinované stanovisko ze dne 19. 4. 2017, č. j. 030913/2017/KUSK, jež návrhu vytýkalo rozsah vymezených ploch izolační a ochranné zeleně z pohledu ochrany ZPF dle zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně

zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“). Jelikož byla předmětná plocha vymezena jako zastavitelná, která nemá být využívána k zemědělskému hospodaření, muselo dojít v jejím rozsahu k záboru ZPF. Podle stanoviska nebyl zábor v plánovaném rozsahu nezbytný, a tak bylo dohodnuto, že mimo zastavěné území budou řešené plochy kvůli kvalitě dotčené zemědělské půdy dosahovat maximální šířky 50 m. Na ploše Z3a v části mezi zastavěným územím odpůrkyně a dálnicí D7 byl vzhledem k omezeným možnostem zemědělského obdělávání rozsah ponechán. Vymezení plochy Z3a není proto vůči navrhovatelům účelové, selektivní či diskriminační. Onen „vykousnutý zub“, který by měl dle navrhovatelů tvořit nelogickou proluku v zastavěném území, nezahrnuje výhradně jen pozemky navrhovatelů, ale nachází se zde i další pozemky různých vlastníků, mezi kterými figuruje i odpůrkyně (např. pozemky parc. č. 45 a parc. č. 56/10).

10. Zařazení skupiny pozemků A do ploch OM – občanské vybavení – komerční zařízení malá a střední není možné, neboť napadené OOP je prvním územním plánem odpůrkyně, a proto v souladu s § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „stavební zákon“) navazuje na zastavěné území odpůrkyně vymezené k 1. 9. 1966. Skupina pozemků A v předmětné ploše do zastavěného území nikdy nespadala, a proto bylo navrhovatelům již v rámci vypořádání námitek vysvětleno, že z jejich úmyslu na rozšíření podnikatelských aktivit není možné dovozovat právo na změnu ve využití území a zaštit'ovat se přitom legitimním očekáváním. Výsledné řešení nemohlo nově zasáhnout do práv navrhovatelů. Navrhovatelé tvrzená návaznost jimi požadovaného vymezení dotčených pozemků na plochu Z2 s funkčním využitím jako OV – občanská vybavení – veřejná infrastruktura byla náležitě vypořádána již v průběhu pořizování napadeného OOP (srov. str. 99 a 104 textové části napadeného OOP). Podstatná část plochy Z2 byla součástí zastavěného území již k 1. 9. 1966 a dlouhodobě bylo počítáno s jejím využitím pro výstavbu veřejného sportoviště.
11. Ohledně námitek vztahujících se k pozemku parc. č. 888 odpůrkyně odkazuje na jejich vypořádání na str. 97 a 103 textové části napadeného OOP. Zahrnutí tohoto pozemku do plochy NZ (plochy zemědělské) nezasahuje do práv navrhovatelů, neboť dané území v minulosti nebylo nikdy vedeno jako zastavěné či zastavitelné. Ačkoliv je v současnosti pozemek užíván na základě rozhodnutí pro účely sportoviště, jde o využití dočasné. Výsledně vymezená plocha NZ nadále umožňuje využití tohoto pozemku dosavadním způsobem. V souladu s koncepcí rozvoje území, koncepcí uspořádání krajiny i koncepcí rekreace a cestovního ruchu, jež jsou stanoveny v napadeném OOP v bodech 2.1, 5.1 a 5.6, je při zachování ochrany a respektu k zemědělskému charakteru krajiny a posílení její ekologicko-stabilizační, rekreační a estetické funkce v zemědělských plochách umožněno v nezastavěném území umisťovat stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu. Díky tomu jsou do podmíněně přípustného využití plochy NZ i výslovně zahrnuta „*technická opatření a stavby, které zlepší podmínky využití území pro účely rekreace a cestovního ruchu za podmínky, že se bude jednat o infrastrukturu pro rekreaci a cestovní ruch*“. Navrhovatelé byli informováni, že do budoucna nelze s dosavadním způsobem užívání tohoto pozemku počítat. Značná část pozemku parc. č. 888 o rozloze 19 075 m² se nachází v nejkvalitnější II. třídě ochrany ZPF. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF lze zemědělskou půdu odejmout ze ZPF pouze v nezbytném případě a podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF lze zemědělskou půdu zařazenou do I. a II. třídy ochrany odejmout ze ZPF pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany ZPF. Způsob užívání daného pozemku se od roku 2003, kdy šlo pouze o volnočasové užívání, značně proměnil, přičemž v posledních letech bylo sportoviště používáno k pořádání republikových závodů v motokrosu. Parametry využívání území, za nichž bylo vydáno územní rozhodnutí ze dne 5. 12. 2003 a které byly potvrzeny navazujícím rozhodnutím ze dne 30. 6. 2010, neodpovídají rozsahu, v jakém je s územím zacházeno v současnosti.

12. Ohledně námitek týkajících se skupiny pozemků B odpůrkyně uvádí, že není závazně upraveno ani bezprostřední okolí VPR, která nemá vymezeno své ochranné pásmo. VPR je proto ohrožena zásahem v podobě zástavby necitlivé k této významné kulturní a historické hodnotě odpůrkyně (str. 67 textové části napadeného OOP). Potřeba detailního řešení v území je dána současně přítomností VPR a množstvím nemovitých kulturních památek, zapsaných v ústředním seznamu Národního památkového ústavu. Tyto skutečnosti zvyšují požadavky na detailní řešení uspořádání zástavby v řešeném území (str. 90, 91, 97, 98 a 106 textové části napadeného OOP). Takto vymezená plocha diskriminační či neproporcionální ve vztahu k navrhovatelům není. Také plochy P1 a Z1 (na které dopadá požadavek vydání regulačního plánu RP2) obsahují další pozemky, které jsou ve vlastnictví osob odlišných od navrhovatelů (např. v dotčeném území vlastní pozemek parc. č. 950/2 i odpůrkyně). Nejedná se o zásadní zásah, neboť výstavba je na dotčeném území nadále možná, jen s upřesňujícími podmínkami, které pro jejich podrobnost nelze stanovit územním plánem. Proces přípravy regulačního plánu byl dokonce již zahájen. K uplatňování práv ve stavebním řízení vedeném Městským úřadem Slaný pod sp. zn. 1900/2019/SÚ/Ho odpůrkyně uvádí, že nebyla vázána žádnými lhůtami, přičemž delší časová náročnost vydání souhlasu s připojením na kanalizační řad byla způsobena komplexností dané problematiky. Její odvolání bylo následně úspěšné, neboť odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí zrušil pro nezákonnost. K postavení starosty odpůrkyně v rámci přijímání napadeného OOP odpůrkyně uvádí, že v případě malé obce, jakou je odpůrkyně, je běžné, že starosta na jejím území vlastní nemovitosti, které jsou regulovány územním plánem. Skutečnost, že starosta odpůrkyně vystupoval jako určený zastupitel, jej nezbavovalo práva se k návrhu napadeného OOP vyjádřit prostřednictvím institutu námitek.
13. Ve vztahu k nesprávnému vypořádání námítky ze dne 24. 9. 2019, kterou navrhovatelé namítali zařazení pozemků parc. č. 590/3 a st. 128 do plochy VZ – výroba a skladování – zemědělská výroba, odpůrkyně uvádí, že se jí odpůrkyně zabývala a rozhodnutí o ní bylo řádně odůvodněno. Odpůrkyně v odůvodnění uvedla, že podatel námítky není vlastníkem namítaných pozemků ani jeho zástupcem a poté pokračovala s odůvodněním vyřízení námítky. Chybné uvedení požadavku na zpracování a vymezení tzv. pásma hygienické ochrany dle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) představuje formulační nepřesnost. Odpůrkyně měla na mysli stanovení ochranného pásma podle § 77 písm. e) stavebního zákona, které ovšem skutečně plní účel hygienické ochrany okolí před negativními vlivy zemědělských staveb.
14. V replice navrhovatelé uvádějí, že intravilán odpůrkyně z roku 1966 má pro tvorbu nového územního plánu jen omezenou hodnotu. Existencí VPR nelze zdůvodňovat zásahy do hmotných práv soukromých osob. Skupina pozemků B je vně VPR, přičemž dotčený orgán na úseku památkové péče nepožadoval tak přísné regulativy, které odpůrkyně stanovila. Pokud VPR nemá ochranné pásmo stanoveno a ani dotčený orgán žádné specifické regulativy nevyžadoval, těžko lze tvrdit, že by VPR byla ohrožena zásahem v podobě zástavby necitlivé k této významné kulturní a historické hodnotě. Navrhovatelé souhlasí, že existence VPR zvyšuje požadavky na detailní řešení uspořádání zástavby, avšak v jejím rámci, nikoliv vně. Tvrzení o zahájení přípravy regulačního plánu není relevantní, neboť jeho příprava může probíhat řadu let, během nichž bude neodůvodněný zásah do práv navrhovatelů trvat. Napadené OOP si v podmínce rozvoje malého a středního podnikání odporuje, neboť stavební společnosti [navrhovatelce b)], která na území odpůrkyně působí již od roku 1991, bezdůvodně neumožňuje rozvoj její činnosti (v rámci skupiny pozemků A). Odpůrkyně přistoupila k vymezení izolační a ochranné zeleně diskriminačním způsobem, a to zejména ve vztahu ploše Z2, která se oproti plochám ostatním významným způsobem přibližuje koridoru dálnice D7. Vysvětlení této nerovnosti ale nelze z napadeného OOP ani z vypořádání námitek vyčíst. Případné „dovysvětlení“ ve vyjádření k návrhu nelze v rámci přezkoumatelnosti napadeného OOP „dohnat“. Napadené OOP si dále odporuje, když si za cíl dává rozvoj infrastruktury pro rekreaci, sport a cestovní ruch. Provoz

sportoviště na pozemku parc. č. 888 tyto podmínky od samého počátku splňuje (od roku 2003), přesto nebylo do napadeného OOP zařazeno, ačkoliv přispívá k rozvoji turistiky a sportu v širokém okolí. Naproti tomu je stanovena nová plocha pro sport a stávající existující a funkční zařízení s vydaným povolením vůbec neuznává. V tom navrhovatelé spatřují neproporcionalitu. Navíc u pozemku parc. č. 888 o celkové výměře 19 075 m² je pro vlastní jízdní dráhu sportoviště využívána plocha o velikosti asi 2 000 m². Ostatní části pozemku zařazené do II. třídy ochrany ZPF jsou zemědělsky využívány, stejně jako ostatní pozemky uvnitř a vně jízdní dráhy sportoviště. Tvrzení o dočasnosti povoleného užívání považují navrhovatelé za nesprávné, neboť provoz sportoviště je povolen až do roku 2033. Tato doba je natolik dlouhá, že by ji napadené OOP mělo respektovat a zohledňovat.

Splnění procesních předpokladů

15. Soud se nejprve zabýval přípustností návrhu. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem. V projednávané věci je zjevné, že napadené OOP bylo jako územní plán vydáno formou opatření obecné povahy, a to za použití odpovídajících ustanovení stavebního zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
16. Navrhovatelé svou legitimaci k podání návrhu dovozují z vlastnictví pozemků skupin pozemků A a B a parc. č. 888 které soud ověřil v katastru nemovitostí. Mezi účastníky není sporu o tom, že se jedná o pozemky, které jsou napadeným OOP regulovány. Navrhovatelé tvrdili a prokázali, že jejich pozemky byly částí napadeného OOP dotčeny. Napadené OOP vymezilo a omezilo možnost využití daných území. Navrhovatelé jsou tím pádem dotčeni ve výkonu svého vlastnického práva. Jsou tedy k podání návrhu aktivně procesně legitimováni, přičemž ani mezi účastníky nebyla jejich legitimace k podání návrhů sporná.
17. Pro podání návrhu stanoví § 101b odst. 1 s. ř. s. jednoroční lhůtu od účinnosti opatření obecné povahy. Napadené OOP nabylo účinnosti dne 3. 3. 2020, a poslední den lhůty k podání návrhu tak byl 3. 3. 2021. Návrh navrhovatelů podaný dne 22. 2. 2021 je proto včasný.
18. Návrh má zákonem požadované náležitosti. Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. musí kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Navrhovatelé namítají, že zařazení jejich pozemků do daných ploch je nepřiměřené a diskriminační, přičemž odpůrkyně se nedostatečně vypořádala s jejich námítkami proti návrhu napadeného OOP.
19. Při věcném posouzení návrhu vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného OOP (§ 101b odst. 3 s. ř. s.), tj. ze skutkového a právního stavu ke dni 12. 2. 2020, přičemž je vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.).
20. O věci rozhodl soud podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s. a § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Posouzení věci

21. Při svém rozhodování soud vychází z algoritmu přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS]. Jednotlivými kroky algoritmu jsou: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní

orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem (hmotným právem) a 5) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (přiměřenosti právní regulace v širším slova smyslu). V rámci posledního bodu soud konkrétně zkoumá, zda opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem (kritérium potřebnosti), jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů) a v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu). S ohledem na vázanost soudu důvody návrhu se soud může zabývat jen těmi kroky algoritmu přezkumu, které návrhové zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Zabývá se tedy jen těmi kroky algoritmu přezkumu, pod které se řadí jednotlivé konkrétní námitky návrhatele.

22. V projednávané věci návrhové vznesli dva okruhy námitek. První okruh se týká nezákonnosti spočívající v nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného OOP (3. krok algoritmu) a druhý okruh pak otázky nepřiměřenosti zásahu do jejich práv a diskriminace (5. krok algoritmu). Pouze těmito námitkami se tedy soud zabýval.
23. Na tomto místě soud dále připomíná, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceho advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Ačkoliv NSS vyslovil tento závěr ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, považuje jej soud za aplikovatelný i na návrhové body podle § 101b odst. 2 s. ř. s., neboť těmi je soud při svém rozhodování rovněž vázán (srov. § 101d odst. 1 s. ř. s.).

Obecně k nepřezkoumatelnosti opatření obecné povahy pro nedostatek důvodů

24. K problematice nepřezkoumatelnosti soud nejprve obecně uvádí, že územní plán jako opatření obecné povahy obsahuje dvojí odůvodnění – jednak vlastní odůvodnění a jednak odůvodnění rozhodnutí o námitkách.
25. V nález ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 178/15, Ústavní soud zdůraznil odlišnou povahu odůvodnění územního plánu jako takového a odůvodnění rozhodnutí o námitkách a rozdílný přístup k soudnímu přezkumu těchto dvou odůvodnění. Uvedl, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách předkládá právní a skutkové důvody, pro něž je třeba z pozice veřejné moci zasáhnout do práv, povinností či zájmů konkrétních subjektů individualizovaných konkrétními námitkami. Jakkoliv může být nezbytnost takového zásahu předurčena výsledkem politických úvah samosprávy o regulaci vztahů v území (ty jsou předmětem odůvodnění územního plánu jako takového), konkrétní provedení a vypořádání konkrétních námitek vůči němu je správním soudem v zásadě plně přezkoumatelné. Nezbytné odůvodnění má být přiměřené povaze toho kterého nástroje územního plánování, neboť je prostředkem k zajištění toho, aby v komplexním procesu pořizování územně plánovací dokumentace byly učiněny všechny nezbytné komplexní úvahy, ať již jejich potřeba plyne z právní úpravy, z odborných hledisek či z konkrétního sporu o řešení některé otázky. Ústavní soud připomněl, že výkon samosprávy při územním plánování je výkonem veřejné moci, který je způsobilý zasáhnout do ústavně zaručených práv a svobod, a který proto musí být soudem přezkoumatelný. Z toho dovodil, že požadavku přezkumu zákonnosti soudem odpovídá právě požadavek dostatečného odůvodnění opatření obecné povahy či rozhodnutí o námitkách (ledaže by jejich důvody byly zjišťovány až v samotném soudním řízení). Řádné odůvodnění tedy musí být pravidlem, z něhož lze na nebezpečí

„přehnaných požadavků“ usuzovat pouze výjimečně (v konkrétně vymezených poměrech věci). Současně je třeba zohlednit, že odůvodnění rozhodnutí o námitce je součástí odůvodnění celého opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat v souvislostech. Odůvodnění rozhodnutí o námitce proto netrpí nepřezkoumatelností, je-li z odůvodnění rozhodnutí o námitce nebo z odůvodnění celého opatření obecné povahy zřejmé, jak byla daná problematika uvedená v námitce řešena (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 12. 2016, č. j. 8 As 89/2016-48, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, či ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 As 47/2015-44).

26. K tomu soud dodává, že z § 68 odst. 3 užitého přiměřeně podle § 174 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že ve vlastním odůvodnění územního plánu nesmí chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. Byť vlastní odůvodnění územního plánu zásadně zůstává spíše v obecné rovině a není nutné, aby v něm byla odůvodněna příslušná regulace z pohledu každého dotčeného pozemku či všech řešených ploch, musí být i v něm uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Rozhodnutí o námitkách pak umožňuje individualizovaně reagovat na konkrétní výtky, jež proti regulaci uplatnili v procesu pořizování územního plánu jednotliví dotčení vlastníci, a musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec uplatněné námítky za liché, mylné či vyvrácené nebo proč považuje tvrzené skutečnosti za nerozhodné či nesprávné (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, č. 2266/2011 Sb. NSS). Nedostatky odůvodnění, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přitom nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k návrhu. Soud totiž vychází výlučně z odůvodnění aktu, který přezkoumává (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).
27. Po prostudování spisové dokumentace napadeného OOP dospěl soud k závěru, že navrhovatelka b) v procesu přijímání napadeného OOP podala námítky k návrhu napadeného OOP pouze ohledně pozemků parc. č. st. 104/1 a 590/2 (jež jsou součástí skupiny pozemků B), neboť právě k nim má vlastnické právo. Pouze ve vztahu k těmto pozemkům, respektive námítkám k nim se vztahujícím, soud přezkoumal návrhové body navrhovatelky b). V ostatních případech jsou návrhové body týkající se nepřezkoumatelnosti vypořádání námitek ve vztahu k navrhovatelce b) nedůvodné, neboť ta žádné námítky, kterými by se odpůrkyně musela s ohledem na osobu vlastníka zabývat, nepodala.

Obecně k otázkám zásady proporcionality a zákazu diskriminace

28. K namítanému porušení zásady proporcionality a zákazu diskriminace pak soud připomíná hranice, v nichž vůbec může zasahovat do procesu územního plánování. Podle rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, v procesu územního plánování *„jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescísně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“* Úkolem soudu tak není určovat, jakým způsobem má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze

korigovat extrémě. V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního samosprávného celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Ze zásady zdrženlivosti tak plyne, že ke zrušení opatření obecné povahy v oblasti územního plánování by měl soud přistoupit, pouze pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, respektive v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

29. Územní plán, ať je jeho obsah jakýkoliv, vždy představuje určitý zásah do vlastnického práva, neboť stanoví meze jeho výkonu. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, je uvedeno, že *„územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek, jenž je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“* Jak tedy lze z citované judikatury dovodit, hodnocení proporcionality (včetně dodržení zásady nediskriminace) opatření obecné povahy představuje nedílnou součást jeho soudního přezkumu, přičemž v případě územního plánování především není možné připustit zásahy do vlastnického práva vykazující znaky diskriminace, „nerozumnosti“ či libovůle. Na druhou stranu je třeba předeslat, že vlastník pozemku nemá individuální subjektivní právo na schválení konkrétní podoby územního plánu podle jeho požadavku, tj. aby územní plán umožňoval realizaci předem definovaného (stavebního) záměru vlastníka (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17, ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, nebo ze dne 18. 11. 2010, č. j. 7 Ao 5/2010-68).
30. Soud v souladu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahu posuzuje přiměřenost regulace z hlediska splnění následujících podmínek: a) zda má zásah ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod, b) zda je činěn v nezbytně nutné míře, c) zda je činěn nejšetnějším ze způsobů vedoucích ještě k rozumně zamýšlenému cíli, d) zda je činěn nediskriminačním způsobem a e) zda je činěn s vyloučením libovůle. Není-li některá z uvedených kumulativních podmínek splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu v té části, jež s dotčným zásahem souvisí (k tomu např. rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 9 Ao 1/2011-192).
31. Při aplikaci výše uvedených východisek na projednávanou věc je třeba zdůraznit, že územní plán je vydáván obcí, která si v něm stanoví způsob, jakým chce využívat své území a jak se chce do budoucna rozvíjet. Důvody, proč se některá obec rozhodne jít cestou rozsáhlejší regulace a jiná obec zvolí regulaci volnější (případně územní plán vůbec nepořídí), jsou projevem samosprávy každé obce, kterou realizuje právě přijímáním územního plánu prostřednictvím zastupitelstva jakožto vrcholného orgánu obce v oblasti samostatné (samosprávné) působnosti.

Skupina pozemků A

32. Ze správního spisu soud zjistil, že navrhovatel a) podal námítky ze dne 16. 9. 2019 a ze dne 24. 9. 2019. V nich uplatnil obdobnou argumentaci jako v projednávaném návrhu. Poukázal

na rozdílný přístup k ploše Z2 sousedící se skupinou pozemků A a zároveň požadoval zařazení skupiny pozemků A do plochy OM – občanská vybavení – komerční zařízení malá a střední.

33. Odpůrkyně těmto námitkám nevyhověla. Z odůvodnění vypořádání námitek (str. 99 a 104 textové části napadeného OOP) mimo jiné vyplývá, že navrhovatel a) nemohl mít jakékoliv legitimní očekávání stran využití skupiny pozemků A (z důvodu předchozí neexistence územního plánu a způsobu ochrany nemovitostí jako ZPF v druhu orná půda). Na změnu funkčního využití těchto pozemků neexistuje právní nárok. Zařazení skupiny pozemků A do ploch ZO je koncepčním návrhem souvisejícím s návrhem koridoru stavby dálnice D7 a sloužícím k oddělení koridoru dopravní infrastruktury od zastavěného území obce. Dále zde odpůrkyně uvedla, že ke „konstatování, že v přímém sousedství se nachází plocha OV a nově zastavitelná plocha Z2 uvádíme, že v tomto případě se jedná o plochu občanského vybavení – veřejná infrastruktura (OV), kdy plocha Z2 je plochou určenou pro rozvoj navrhovaný ve veřejném zájmu, a to v přímé návaznosti na stávající objekt školky, která by měla kompenzovat nedostatečné sportovní a tělovýchovné zázemí v obci. Provedení návrhu této plochy ve veřejném zájmu nemůže být argumentem pro odůvodnění návrhu na rozvoj pro soukromého podnikání.“
34. Ze správního spisu dále vyplývá, že Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) vydal koordinované stanovisko ze dne 19. 4. 2017, č. j. 030913/2017/KUSK (srov. též str. 46 a 47 textové části napadeného OOP), v souvislosti s nímž byla uzavřena dohoda mezi odpůrkyní a krajským úřadem dne 25. 5. 2018, a následně bylo požádáno pořizovatelem napadeného OOP o změnu tohoto stanoviska. V odůvodnění napadeného OOP k tomu odpůrkyně uvedla: „Změna stanoviska, která z této uzavřené dohody vyplynula, pak byla potvrzena písemností č. j. 140136/2018/KUSK ze dne 9. 11. 2018, ve které byl dotčeným orgánem vydán souhlas s nezemědělským využitím lokality Z2 o výměře 2,9588 ha – občanské vybavení – veřejná infrastruktura; Z1 o výměře 2,5228 – smíšené obytné venkovské a P1 o výměře 0,2566 – smíšené obytné venkovské – plochy v zastavěném území. Souhlas byl také vydán k redukovaným plochám Z3a a Z3b pro ochrannou a izolační zeleň, které byly vymezeny pro ochranu zastavěného území a vesnické památkové rezervace před negativními dopady plánované realizace dálnice D7 a z důvodu kompenzace nedostatečného zastoupení přírodních, lesních a rekreačních ploch v intenzivně zemědělsky obhospodařovaném území. Dohodnutý způsob redukce: V poloze mezi zastavěným územím obce a dálnicí zůstanou plochy Z3a a Z3b zachovány v navrženém rozsahu, byl v návrhu ÚP proveden. Mimo obec pak tyto pásy byly redukovány na max. šíři 50 metrů“ (str. 47 textové části napadeného OOP).
35. Z napadeného OOP dále vyplývá, že zastavitelné plochy Z3a a Z3b zeleně – ochranné a izolační (ZO) jsou vymezeny v rozsahu 8,4 ha, a to vzhledem ke snaze chránit zastavěné území a VPR před negativními dopady plánované realizace dálnice D7 (srov. kapitolu 21.2 odůvodnění, str. 53 textové části napadeného OOP). Podle napadeného OOP je dále zastavitelná plocha Z2 (OV) jedinou plochou pro rozvoj občanského vybavení v území, je lokalizována v severozápadní části sídla, v přímé vazbě na zastavěné území a stávající objekt občanského vybavení (mateřská škola), přičemž je vázána na stávající veřejnou vybavenost obce a umožňuje její intenzifikaci a rozvoj (srov. podkapitulu 27.1.4 odůvodnění, str. 94 textové části napadeného OOP).
36. Ačkoliv má soud za to, že námitky navrhovatele a) byly relativně obecné, tak z nich bezpochyby vyplývá, že navrhovatel a) brojil proti rozdílnému přístupu k plochám ZO, respektive ke skupině pozemků A oproti ploše Z2 (OV), a proti rozsahu ploch ZO. Závěr, že navrhovatel a) nemá právní nárok na zařazení pozemků do ploch s určitým funkčním využitím, jak tvrdí odpůrkyně, potvrzuje judikatura NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-57). Potud je vypořádání námitek navrhovatele a) v pořádku. Nicméně dále z odůvodnění odpůrkyně vyplývá bez dalšího pouze to, že je zde veřejný zájem na rozšíření sportovního zázemí odpůrkyně, respektive její mateřské školy, a že tento veřejný zájem má přednost před zájmem na soukromém podnikání.
37. Výše uvedeným judikatorním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o námitce proto podle soudu toto vypořádání nedostálo, neboť z něj není zřejmé, na základě jakých podkladů posoudila

odpůrkyně námitku navrhovatele a), z jakých konkrétních skutečností odpůrkyně vycházela a jak je hodnotila. Soud nezastírá, že rozhodnutí o námitce obsahuje srozumitelnou základní úvahu odpůrkyně týkající nemožnosti nárokovat si zařazení pozemku do plochy s určitým funkčním využitím, jakož i poukaz (byť velice obecný) na rozdíl mezi soukromým a veřejným zájmem. Nicméně řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je koncipováno jako řízení přezkumné, nikoliv nalézací. Činnost soudu se tedy omezuje na přezkum důvodů, které v napadeném územním plánu uvedla odpůrkyně. Pokud by bylo akceptovatelné, aby odpůrkyně vypořádala námitky navrhovatele a) pouze takto relativně obecným odůvodněním, které neobsahuje konkrétní skutečnosti, o něž opírá své závěry, znamenalo by to, že by soud neměl jak správnost závěru odpůrkyně přezkoumat. Není úkolem soudu, aby namísto odpůrkyně v reakci na návrhové body (obsahově odpovídající námitkám uplatněným v průběhu pořizování územního plánu) podstatným způsobem po skutkové stránce dopracovával odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Stejně tak nelze připustit, že by se soudní přezkum rozhodnutí o námitkách omezil toliko na formální konstatování, že se odpůrkyně s námitkami navrhovatele a) rámcově vypořádala, aniž by soud toto posouzení námitek ze strany odpůrkyně přezkoumal.

38. Navrhovatel a) má nárok na soudní ochranu svého vlastnického práva, která musí spočívat v materiálním přezkumu důvodů rozhodnutí o námitkách. Soud může této své roli dostát pouze za podmínky, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách obsahuje konkrétní zjištění, z nichž odpůrkyně vycházela, odkazy na jednotlivé listiny, z nichž odpůrkyně zjištění učinila, a hodnotící úvahy. Odpůrkyně v projednávané věci těmito požadavkům kladeným na kvalitu rozhodnutí o námitkách nedostála, což soudu znemožňuje přezkoumat její závěr o nevyhovění námitkám navrhovatele a) týkajícím se skupiny pozemků A, a to ani v kontextu celého odůvodnění napadeného OOP.
39. Napadené OOP ve svém odůvodnění sice uvádí (byť jen implicitně), proč došlo k rozdílnému přístupu k pozemkům zařazeným do plochy Z2 (OV) a skupině pozemků A zařazených do ZO – na rozvoji ploch pro školství je dán veřejný zájem, zatímco na rozvoji pozemků navrhovatele jen zájem soukromý. Z odůvodnění napadeného OOP přitom jednoznačně vyplývá rozdílný přístup k těmto plochám, přičemž samotná odpůrkyně ve vztahu ke koordinovanému stanovisku krajského úřadu č. j. 030913/2017/KUSK požádala o „*souhlas s nezemědělským využitím lokality Z2 o výměře 2,9588 ha – občanské vybavení – veřejná infrastruktura*“. Činila tak přímo kroky k tomu, aby tato lokalita mohla být využita nezemědělsky, byť jak sama uvádí ve vyjádření k návrhům, nachází se v dané lokalitě vysoce kvalitní zemědělská půda. Zároveň ve vypořádání námitek však není uvedeno nic k tomu, proč není možné skupinu pozemků A zařadit alespoň do plochy OM tak, jak k tomu bylo přistoupeno u sousedních pozemků navrhovatele a), a proč o této možnosti také nebylo jednáno s dotčenými orgány. Stejně tak chybí vysvětlení, proč musí být plocha ZO tak extrémně široká a nepostačí v užším rozsahu, jako je tomu za plochou OM. I když veřejný zájem na rozvoji školských zařízení může odůvodňovat určité ústupky z deklarovaného veřejného zájmu na oddělení dopravní infrastruktury od zastavěného území obce, neznamená to ještě, že soukromý zájem na rozvoji podnikání také nemůže být určitou, třebaže o něco slabší protiváhou požadavku na oddělení zástavby od koridoru D7. Není vysvětleno, proč je k oddělení nutný takto široký pás, a je též přehlíženo, že k odstínění mohou vedle zeleně přispět i takové stavby, jež samy od dopravní infrastruktury nepotřebují izolovat, jako právě stavby průmyslového charakteru. Ostatně implicitní úvaha odpůrkyně je dosti podkopána již tím, že právě stavby pro školství představují typ staveb, který má zvýšené nároky na oddělení od dopravní infrastruktury (přísnější hygienické limity hluku, ale i znečištění), a jeví se být proto kontraproduktivní, jestliže u takových ploch odpůrkyně prosazuje oslabení pásu izolační zeleně. Nabízí se tak otázka, jestli potřeba oddělení zástavby od dopravní infrastruktury skutečně brání umístění plochy OM. Stejně tak soudu není zřejmé, zda odpůrkyně (zmiňovala-li argument ochrany ZPF) vzala do úvahy, že skupina pozemků A (na rozdíl od pozemků v ploše Z2) není tvořena cennými zemědělskými půdami I. a II. třídy ochrany, nýbrž dle grafické části odůvodnění napadeného OOP spadá do

nižší, III. a V. třídy ochrany. Vzhledem k uvedenému je návrhový bod nepřezkoumatelnosti napadeného OOP pro nedostatek důvodů ve vztahu ke zvolenému právnímu režimu skupiny pozemků A důvodný. Důvodnost tohoto návrhového bodu pak znemožňuje soudu se věcně zabývat otázkou proporcionality této regulace, neboť na nastíněné otázky nemůže věcně odpovídat jako první soud. Prvotní posouzení náleželo odpůrkyni a ta nebyla oprávněna se mu vyhýbat. Navrhovatelka b) nicméně není vlastníkem žádného z pozemků ve skupině pozemků A, a proto v této souvislosti nemohlo dojít k zásahu do jejího vlastnického práva, dotčen je jen navrhovatel a).

40. Na tomto místě soud dále uvádí, že návrhu navrhovatelů na zrušení napadeného OOP v části vymezení plochy OV – občanské vybavení, označené jako Z2 neodpovídá žádný z návrhových bodů, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považují navrhovatelé napadené OOP právě v této části za nezákonné (srov. § 101b odst. 2 větu první s. ř. s.). V tomto rozsahu je proto návrh nedůvodný. Na tomto závěru by nemohlo ničeho změnit ani to, pokud by snad bylo možné za základ uvedeného návrhu považovat výše uvedenou argumentaci týkající se skupiny pozemků A. I kdyby se snad totiž odpůrkyně dopustila nedovoleného nerovného přístupu k pozemkům v ploše Z2 na jedné straně a skupině pozemků A na straně druhé (což v tuto chvíli nemůže soud s ohledem na uvedený závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného OOP posoudit), nevedlo by to ke zrušení vymezení plochy Z2 soudem, nýbrž pouze ke zrušení vymezení plochy ZO ve skupině pozemků A, neboť navrhovatelé a) jde o to, aby byly zastavitelné, a nikoliv o to, aby sousední pozemky v ploše OV byly nezastavitelnými a nenarušovaly například zemědělské využívání přiléhajících pozemků navrhovatelů. Z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, vyplývá, že pro úspěch navrhovatele (tj. pro závěr o existenci aktivní věcné legitimace) v řízení o návrhu na zrušení územního plánu jako opatření obecné povahy musí existovat vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí soud shledat, že dotčení na jeho veřejných subjektivních právech (např. právu vlastnickém) je způsobeno právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem (nebo jeho částí) s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace. Rozšířený senát NSS dále uvedl, že „[ú]zemní plány regulují základní koncepci rozvoje a uspořádání, jakož i přípustné a zakázané způsoby využití určitého území. Území je prostor skládající se z pozemků a na nich umístěných věcí, především staveb. Předmětem regulace územního plánu je tedy území tvořené primárně sumou nemovitých věcí. Územním plánem mohou tedy ve své právní sféře být dotčeny ty osoby, které mají práva k nemovitostem nacházejícím se na území tímto plánem regulovaném. Právo nějak nakládat určitou věcí (a tedy i nebezpečí, že bude určitá osoba v tomto svém právu, zejména v jeho rozsahu, obsahu, kvalitě či různých modalitách či potenciálních možnostech jeho výkonu, územním plánem nějak omezena) je v posledku vždy odvozeno od vlastnického práva k této věci [...]“. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS lze dále dovodit, že pro důvodnost návrhového bodu musí být v řízení prokázáno, že vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti navrhovatele by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán či jeho část připouští, například může jít o vlastníka sousedního pozemku, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku. Nic takového však navrhovatel a) v projednávané věci neprokázal, a dokonce to ani netvrdí. Z jeho argumentace je přitom zřejmé, že ve své podstatě nebrojí ani tak proti tomu, že sousední pozemky byly zařazeny do plochy Z2, nýbrž že primárně nesouhlasí s existencí jím namítané „proluky“ a s tím, že skupina pozemků A v jeho vlastnictví nebyla zařazena do plochy OM – občanská vybavení – komerční zařízení malá a střední. Kromě toho, že tak chybí existence zásahu způsobem regulace pozemků v ploše Z2 do jeho vlastnického práva, zároveň se dopouští tzv. argumentačního paradoxu, neboť zrušením vymezení plochy Z2 by navrhovatel a) podkopával vlastní snahu o využití území ve skupině pozemků A.

Pozemek par. č. 888

41. Navrhovatel a) v námitkách ze dne 16. 9. 2019 a ze dne 24. 9. 2019 uplatnil obdobnou argumentaci jako v projednávaném návrhu. Nesouhlasil se zařazením pozemku parc. č. 888 do plochy zemědělské (NZ) a požadoval jeho zařazení do plochy odpovídající současnému stavu pozemku, který od roku 2003 je a nejméně do roku 2033 bude využíván jako sportoviště. Část sportoviště se nachází na území obce Hořešovice, v jejímž územním plánu jsou pozemky, na nichž se sportoviště nachází, zařazeny do ploch občanského využití pro sport (motokrosový areál). Návrh napadeného OOP tak nenavazuje na funkční plochy dle územního plánu sousední obce.
42. Odpůrkyně těmto námitkám nevyhověla. V odůvodnění vypořádání námitek mimo jiné uvedla (str. 97 a 102 textové části napadeného OOP), že navrhovatel a) ve využívání pozemku parc. č. 888 v souladu s vydaným územním rozhodnutím nic nebrání, nicméně do budoucna lze očekávat, že případné další prodloužení dočasné stavby nebude na území odpůrkyně možné s ohledem na nesoulad s napadeným OOP. K zařazení pozemků v územním plánu Hořešovice jí nepřísluší se vyjadřovat (zejména zjistila-li nesoulad mezi grafickou a textovou částí územního plánu Hořešovic). Pozemek parc. č. 888 byl vymezen podle stávajícího způsobu využití dle zápisu v katastru nemovitostí (orná půda, II. třída ochrany ZPF). Jeho zařazení do ploch sportovních, občanského vybavení či jiných ploch akceptujících územní rozhodnutí vydané ke změně využívání území toliko dočasně by znamenalo porušení § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF, podle kterého lze zemědělskou půdu odejmout ze ZPF pouze v nezbytném případě, a § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF, podle kterého lze velmi kvalitní zemědělskou půdu zařazenou do I. a II. třídy ochrany odejmout ze ZPF pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany ZPF. Závěrem s odkazem na zákon o ochraně ZPF a právo samosprávy rozhodovat o uspořádání a rozvoji svého území v samostatné působnosti shrnula, že nedošlo k nerespektování funkčních ploch ani k porušení § 3 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů či zásady proporcionality. Právo vlastníka užívat jeho nemovitosti v souladu s právním stavem dle katastru nemovitostí či v souladu s platným územním rozhodnutím pro účely tímto rozhodnutím dočasně povolené není dotčeno.
43. Z napadeného OOP (str. 17 textové části) vyplývá, že pro plochy zemědělské (NZ) je mimo jiné podmíněně přípustné využití pro technická opatření a stavby, které zlepšují podmínky využití území pro účely rekreace a cestovního ruchu za podmínky, že se bude jednat o infrastrukturu pro rekreaci a cestovní ruch a že nedojde k poškození předmětů ochrany a krajiny. Z územního rozhodnutí Městského úřadu Slaný č. j. SÚ 2781/2003/L vyplývá, že navrhovatel a) bylo vydáno rozhodnutí o využití území pro sportoviště pro cyklokrosová kola a motocykly mimo jiné i na pozemku parc. č. 888, a to dočasně na dobu do 31. 12. 2013. V podmínce č. 13 tohoto rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že „[p]o vypršení lhůty stanovené ke dočasnému odnětí bude ukončena činnost sportoviště. [...] Na celé ploše jízdní dráhy [...] bude provedena technická a biologická rekultivace tak, aby mohla být tato plocha používána nadále ke zemědělské výrobě.“ Z rozhodnutí o změně využití území Městského úřadu Slaný č. j. 28784/2010/SÚ vyplývá, že využití území pro sportoviště pro cyklokrosová kola a motocykly mimo jiné i na pozemku parc. č. 888 je prodlouženo do roku 2033.
44. Stran přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách navrhovatele a) a napadeného OOP ve vztahu k pozemku parc. č. 888 soud uvádí, že shledal tento návrhový bod důvodným ve vztahu k argumentaci, že funkční plocha, v níž se nachází pozemek parc. č. 888, nenavazuje na územní plán sousední obce Hořešovice. Podle § 50 odst. 7 stavebního zákona měl krajský úřad povinnost posoudit návrh územního plánu mimo jiné z hlediska zajištění koordinace využívání území s ohledem na širší územní vztahy, tj. včetně návaznosti odpůrkyní navrhovaného řešení na územně plánovací dokumentaci sousedních obcí (včetně obce Hořešovice). K návrhu napadeného OOP sice krajský úřad vydal stanovisko ze dne 15. 4. 2019, č. j. 052315/2019/KUSK (srov. str. 24 až 25 textové části napadeného OOP), avšak obsahem

územního plánu sousední obce se v něm ani náznakem nezabýval. Soud poukazuje na tu skutečnost, že rozhodnutí ze dne 5. 12. 2003 a 30. 6. 2010 se vztahují na „sportoviště pro cyklokrosové kola a motocykly“ na pozemku parc. č. 888 a dalších pozemcích v katastrálním území a obci Hořešovice jako celku, a nejedná se tak pouze o dvě na sebe navazující, avšak oddělená sportoviště na území různých obcí. Z toho vyplývá nadmístní povaha a nadmístní význam sportoviště se všemi důsledky z nich vyplývající. Odpůrkyní zvolené řešení plochy pozemku parc. č. 888, které z hlediska regulace funkčních ploch znamená vzájemnou nenávaznost územních plánů na hranici obou obcí, nelze sice *a priori* vyloučit, avšak krajský úřad měl povinnost řádným a detailním způsobem posoudit, zda je přijaté řešení správné, a svůj závěr dostatečně odůvodnit, případně také s nástinem budoucího řešení této nenávaznosti. Jestliže tak krajský úřad ve stanovisku ze dne 15. 4. 2019 neučinil a ani tuto věc z možnosti regulace napadeným OOP nevyločil (srov. § 43 odst. 1 větu poslední stavebního zákona), měla odpůrkyně, která jako jediná je za konečné znění napadeného OOP (včetně jeho odůvodnění) odpovědná, námitky navrhovatele a) posoudit rovněž s ohledem na funkční plochy bezprostředně sousedící s pozemkem parc. č. 888 dle územního plánu Hořešovice. Stanovisko odpůrkyně, že jí nepřisluší se k obsahu územního plánu sousední obce vyjadřovat (str. 97 a str. 103 textové části napadeného OOP), je tak s ohledem na obsah § 50 odst. 7 stavebního zákona a absenci posouzení návaznosti na územní plán Hořešovic ve stanovisku krajského úřadu ze dne 15. 4. 2019 neudržitelný. Tato pochybení způsobují nepřezkoumatelnost napadeného OOP a rozhodnutí o námitkách navrhovatele a) týkajících se pozemku parc. č. 888. Návrhový bod je proto důvodný. Ačkoliv závěr soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného OOP a rozhodnutí o námitkách navrhovatele a) ve vztahu k pozemku parc. č. 888 brání komplexnímu posouzení otázky proporcionality, považuje soud za vhodné uvést (v podstatě však již nad rámec nezbytného odůvodnění) následující:

45. Skutečnost, že je na pozemku parc. č. 888 provozováno sportoviště s povolením až do roku 2033 (na základě výše uvedených rozhodnutí Městského úřadu Slaný), nebyla nevýznamná. Pravdou je, že využití pozemku parc. č. 888 pro tento účel bylo umožněno pouze dočasně (byť v trvání let a byť byla doba platnosti povolení dále prodloužena) a že poté bude muset být pozemek parc. č. 888 navrácen jeho původnímu účelu využití, tj. zemědělské výrobě. Navrhovatel a) si toho přitom byl nebo přinejmenším musel být vědom. Zemědělské využití jako primární účel vyplývá rovněž z katastru nemovitostí, ze kterého odpůrkyně vycházela a na který poukázala. Po dobu trvání dočasného využití území dle rozhodnutí Městského úřadu Slaný č. j. 28784/2010/SÚ může nicméně navrhovatel a) sportoviště dál provozovat a využívat. S dočasnou povahou sportoviště, jejím následným ukončením, rekultivací a opětovným využitím pro zemědělské účely citované územní rozhodnutí počítalo (srov. podmínku č. 13). Provoz sportoviště je *dočasného* charakteru (a do tohoto stavu napadené OOP zasáhnout nemůže) a pro jeho další využití stanovuje napadené OOP pouze využití, které pozemek parc. č. 888 měl před provozem sportoviště, a které je tak i nadále účelem *trvalé* povahy. Nenastala tak žádná formální změna (zásah) dosavadního stavu trvalého charakteru, kterou by napadené OOP způsobilo. Na druhou stranu však podle soudu nelze od skutečnosti, že je pozemek parc. č. 888 využíván pro provoz sportoviště na základě územních rozhodnutí ze dne 5. 12. 2003 a ze dne 30. 6. 2010 s dobou až do roku 2033 (celková doba činí přibližně 30 let; od přijetí územního plánu mělo být sportoviště povoleno přes 20 let), odhlédnout zcela. Odpůrkyně proto nemohla poukázat pouze na dočasnou povahu povoleného právního režimu sportoviště, ale musela se přinejmenším zabývat (a následně svůj názor odůvodnit) časovým horizontem, pro který je územní plán přijímán (srov. též § 55 odst. 1 stavebního zákona), a tím, zda by neměla regulace funkční plochy na pozemku parc. č. 888 reflektovat také reálný (byť dočasný) stav (například jeho vymezením jako změnového území zpět na plochy zemědělské).
46. Odpůrkyně měla dále představit *důvody*, pro které si další využití pozemku parc. č. 888 pro účely sportoviště nepřeje, respektive proč „s návrhem na vymezení předmětné plochy v rámci územního plánu

nesouhlasí“ (str. 97 a str. 103 textové části napadeného OOP). Z katastru nemovitostí vyplývá, že pozemek parc. č. 888 je ornou půdou chráněnou v rámci ZPF. Je sice pravdou, že odpůrkyně výslovně neuvedla, proč ochrana ZPF a zemědělské užívání daného pozemku převažuje nad zájmem navrhovatele a) využít pozemek parc. č. 888 pro sportoviště, nicméně implicitně tyto skutečnosti z jejího odůvodnění vyplývají. Nemožnost odejmutí půdy určité kvality upravuje přímo zákon o ochraně ZPF, jehož ustanovení odpůrkyně citovala. Takové zařazení pozemku parc. č. 888, jaké požaduje navrhovatel a), by přitom vedlo přesně k odejmutí půdy, které je možné pouze v případě existence jiného veřejného zájmu *výrazně převažujícího* nad veřejným zájmem na ochraně ZPF. Zájem navrhovatele a) na dalším fungování sportoviště se soudu bez dalšího nejeví jako takový veřejný zájem, který by *výrazně převažoval* nad zájmem na ochraně ZPF. Navrhovatel a) v námitkách ostatně ani konkrétně neuvedl, proč by měl v daném případě přece jen zájem na využívání pozemku parc. č. 888 pro motoristický sport převažovat nad zachováním původního (a jen dočasně „přerušeno“) způsobu využití pozemku. Na druhou stranu sama odpůrkyně v odůvodnění rozhodnutí o námitce navrhovatele a) z 24. 9. 2019 uvedla, že se ve II. třídě ochrany ZPF nachází pouze část pozemku o rozloze 19 075 m². Skutečnost, že zhruba dvě třetiny pozemku parc. č. 888 spadají do IV. třídy ochrany ZPF, jejíž zemědělské využití je možné za podstatně méně přísných podmínek, však již při odůvodnění stanovení funkční plochy (plocha zemědělská) ve svých úvahách nezohlednila.

47. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka b) není ani vlastníkem pozemku parc. č. 888, nemohlo ale také zde dojít k zásahu do jejího vlastnického práva, a proto její návrhový bod týkající se tohoto pozemku nemůže být s ohledem na námitky v něm obsažené důvodný. Dotčen byl jen navrhovatel a).

Skupina pozemků B

48. V námitkách ze dne 16. 9. 2019 a ze dne 24. 9. 2019 uplatnili navrhovatelé obdobnou argumentaci jako v projednávaném návrhu. Vyjádřili nesouhlas se stanovením podmínky spočívající ve vydání regulačního plánu RP2 ve lhůtě 6 let, která není ani potřebná, ani odůvodněná. Navrhovatelé vynaložili již nemalé finanční prostředky směřující k realizaci staveb na skupině pozemků B.
49. Odpůrkyně námitkám částečně vyhověla tak, že lhůtu pro vydání regulačního plánu zkrátila ze 6 let na 48 měsíců (srov. str. 97 a 106 textové části napadeného OOP). Uvedla, že „[p]ožadavek na vypracování regulačního plánu je předepsán pro vymezené rozvojové plochy (včetně plochy přestavby), a to s ohledem na cenost území nacházejícího se v bezprostřední blízkosti VPR Trébíz, kdy regulační plán je předepsán zejména s ohledem na zajištění její ochrany a jako takový zůstane v návrhu územního plánu zachován. Návrh územního plánu tak, jak je zpracován, akceptuje záměr vlastníka na přestavbě území, právě s ohledem na vynaložené finanční prostředky na přeložku nadzemního vedení VN a projektové dokumentace ke stavebnímu povolení a s ohledem na skutečnost, že již byla podána žádost o vydání stavebního povolení, lze očekávat, že toto nabyde účinnosti – tudíž bude vykonatelné, ještě před nabytím účinnosti územního plánu a v takovém případě se požadavek na zpracování RP povolené stavební činnosti nijak nedotkne. Jsme přesvědčeni, že v případě výše uvedeného záměru a konání vlastníka, nemůže být jeho legitimní očekávání nijak dotčeno. V případě dalších úprav do budoucna pak může být dotčeno RP, kdy ale v rámci procesu pořizování RP bude jako vlastník dotčených nemovitostí mít možnost uplatnit k jeho návrhu své námitky.“
50. Navrhovatelé brojí proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o jejich námitkách z toho důvodu, že odpůrkyně nijak nereagovala na jejich tvrzení, že ochrana VPR bude zajištěna samotným napadeným OOP a nezdůvodnila potřebu vydání regulačního plánu. Navrhovatelé dále namítají, že stanovení podmínky spočívající v nutnosti vydání regulačního plánu RP2 pro plochy P1 a Z1 je v rozporu se zásadou proporcionality, a to pro její nadbytečnost a diskriminační rozměr. Zároveň poukazují na zneužití postavení starosty odpůrkyně při stanovení této podmínky. Návrhový bod ale podle soudu není důvodný.

51. V kapitole 22.14 odůvodnění napadeného OOP je podmínka spočívající ve vydání regulačního plánu odůvodněna mimo jiné takto: „*V obci se nachází rozsáhlá vesnická památková rezervace Třebíř (VPR). Pro zajištění dostatečné ochrany kulturních památek v území je třeba chránit zastavěné území a regulovat podobu nové zástavby včetně veřejných prostranství v podrobnosti, jež územní plán nemůže poskytnout. Územní plán se celkovou koncepcí snaží o vyvážený a udržitelný rozvoj území se zohledněním veškerých místních kulturních, přírodních, architektonických a dalších hodnot. Ve vymezených rozvojových plochách je však nutné s ohledem na výše popsané stanovit podrobnou regulaci rozvoje. Plochy, jejichž využití je podmíněno vydáním regulačních plánů, zahrnují vesnickou památkovou rezervaci Třebíř (regulační plán RP1) a rozvojové plochy P1 a Z1 smíšené obytné – venkovské, navazující na VPR, za účelem zajištění její ochrany (regulační plán RP2)*“ (str. 91 textové části napadeného OOP).
52. Starosta odpůrkyně (Ing. L. Kozák) v námitkách ze dne 18. 9. 2019 (jako vlastník sousedních pozemků parc. č. 590/3 a parc. č. st. 128) uvedl, že nesouhlasí se zařazením pozemků parc. č. st. 104/1 a parc. č. 590/2 v přímém sousedství jeho nemovitostí do ploch P1 přestavba pro bydlení. Požadoval zařazení do plochy VZ, aby mohly nadále sloužit účelům, jak jsou zaneseny v katastru nemovitostí. Pokud bude plocha v územním plánu označena jako P1 takto zavedena, bude omezovat jeho podnikání, které zde provozuje od pádu totalitního režimu a ve kterém by rád pokračoval. Podle něj „*[ú]zemní plán vymezuje dostatečné množství plochy pro bydlení a není nutné tak činit na úkor mých podnikatelských aktivit.*“
53. Odpůrkyně námitce starosty nevyhověla a uvedla, že „*[p]ořízovatel společně s určeným zastupitelem a s projektantem po prověření údajů uvedených v katastru nemovitostí a na základě výsledku prověření uplatněné námitky se rozhodli tomuto podání nevyhovět, neboť vlastníke předmětných pozemků uváděných v námitce již v rámci svého záměru přestavby pro účely bydlení v zájmovém území konal, když investoval prostředky do přeložky nadzemního vedení VN a zpracování projektové dokumentace pro stavební povolení. Případná změna funkčního využití zpět na plochy zemědělské výroby by tak pro obec představovala podle ustanovení § 102 stavebního zákona vyplatit vlastníkovi pozemků náhradu nákladů za změnu ve využívání území.*“
54. Z odůvodnění napadeného OOP (str. 23 textové části napadeného OOP) pak vyplývá, že „*[j]ako zastupitel určený pro spolupráci s pořízovatelem byl zvolen Ing. L. Kozák, starosta obce, který byl v této funkci potvrzen i v novém volebním období.*“
55. Z hlediska výše uvedeného testu proporcionality odpůrkyně podle soudu v odůvodnění napadeného OOP řádně vysvětlila a podepřela legitimními důvody potřebnost přijetí regulačního plánu. Zároveň je z grafické části (napadeného OOP hlavního výkresu) seznatelné, že další pozemky nacházející se v jižní, jihovýchodní a východní části intravilánu odpůrkyně (plochy SV a VZ) jsou ve stabilizovaných plochách, u nichž se s ohledem na jejich povahu nepředpokládá podstatnější výstavba. Naproti tomu skupina pozemků B se sice také nachází v plochách SV – smíšené obytné – venkovské, avšak jedná se o plochy změnové. Tato skutečnost podle soudu představuje dostatečně rozumný důvod, proč pro stabilizované plochy SV a VZ podmínka vydání regulačního plánu neplatí.
56. Soud dále uvádí, že při přezkumu odůvodnění rozhodnutí o námitkách (vzhledem k výše uvedeným judikатурním závěrům) je nutné takové odůvodnění posuzovat nejen odděleně v rámci konkrétní části napadeného OOP, ale i ve vztahu k celkovému odůvodnění napadeného OOP. V tomto kontextu jde zejména o vymezení zadání pro regulační plán a vymezení dané plochy – smíšené obytné – venkovské (SV) [srov. str. 14 a 20 textové části napadeného OOP]. Zároveň je nutné vzít v potaz i míru konkretizace námitky. Vzhledem k tomu, že navrhovatelé ve svých námitkách pouze obecně poukázali na „detailní regulaci“ napadeným OOP samotným, ale již nijak neuvedli, v čem konkrétně je zpracování regulačního plánu nadbytečné oproti regulativům napadeného OOP pro skupinu pozemků B, má soud jejich námitky za řádně vypořádané. Námitka byla odpůrkyní vypořádána způsobem odpovídajícím míře její obecnosti. Stalo se tak odkazem na nutnost ochrany VPR, tj. včetně (implicitního) odkazu na obecnou část napadeného OOP (srov. str. 14 a 20 textové části napadeného OOP).

57. Vycházejí-li v této souvislosti navrhovatelé z toho, že podmínka vydání regulačního plánu je napadeným OOP odůvodněna (pouze) blízkostí VPR, proti čemuž brojí, nemůže být tato námitka důvodná. Zadání pro regulační plán RP2 ve výrokové části napadeného OOP [odst. 72 písm. d); str. 20 jeho textové části] totiž na rozdíl od zadání pro regulační plán RP1, pro něž jako požadavek na ochranu a rozvoj hodnot území požaduje „*zajistit ochranu [VPR] a nemovitých kulturních památek*“, k požadavkům na ochranu a rozvoj hodnot území uvádí: „*nejsou stanoveny*“. V rámci zadání pro regulační plán RP2 tak napadené OOP stanoví pouze (i) požadavky na vymezení pozemků dopravní infrastruktury, pozemků veřejných prostranství a veřejné zeleně a pozemků pro bydlení a jejich využití, (ii) požadavky na umístění a prostorové uspořádání staveb, (iii) požadavky na řešení veřejné infrastruktury a (iv) požadavky na obsah návrhu regulačního plánu s ohledem na charakter území a problémy k řešení. Požadavky na ochranu a rozvoj hodnot území (včetně ochrany VPR) však zadání pro regulační plán RP2 neobsahuje. Skutečnost, že odpůrkyně nesprávně (respektive v tomto ohledu s výrokem napadeného OOP nekorespondujícím způsobem) odůvodnila zamítnutí námítky navrhovatelů a stanovení podmínky přijetí regulačního plánu také pro plochu RP2 rovněž odkazem na cenu území nacházejícího se v blízkosti VPR, nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí o námítkách (či napadeného OOP), neboť nezbytnost stanovení podmínky přijetí regulačního plánu vyplývá (ať již výslovně či implicitně) z potřeby upravit jiné otázky vyplývající ze zadání pro regulační plán RP2 obsaženého ve výroku napadeného OOP (srov. též kapitolu 22.14 odůvodnění; str. 90 až 91 napadeného OOP). Uvedený částečný nesoulad mezi výrokem a odůvodněním nemůže podle soudu zasáhnout do práv navrhovatelů, neboť stanoví-li zákon, že pro pořízení a vydání regulačního plánu je závazný územní plán (srov. § 43 odst. 5 stavebního zákona), který má pro regulační plán obsahovat zadání (srov. § 43 odst. 2 stavebního zákona), je třeba tím rozumět jeho výrokovou část.
58. Podle § 61 odst. 1 stavebního zákona stanoví regulační plán podmínky pro vymezení a využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb veřejné infrastruktury a vymezení veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšná opatření a dále podmínky pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb, pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí. V podrobnostech pak náležitosti jeho obsahu stanoví příloha č. 11 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů. Regulační plán a územní plán mají jiný účel, kterému odpovídá jejich obsah. Určité záležitosti může obec v souladu se stavebním zákonem a prováděcími předpisy regulovat formou územního plánu, jiné zase formou regulačního plánu. Námitka navrhovatelů, že řešené území je již detailně regulováno napadeným OOP, proto nemůže být úspěšná, neboť v každé formě těchto nástrojů územního plánování mají být regulovány jiné záležitosti, přičemž k detailnější úpravě řešených ploch slouží právě regulační plán. Napadené OOP pak ve výrokové části upravuje zadání pro RP2, z něhož vyplývá, které otázky má regulační plán na skupině pozemků B upravit. Žádnou podrobnější argumentaci stran povoleného obsahu napadeného OOP ve vztahu k obsahu předpokládaného regulačního plánu pro plochu RP2 pak navrhovatelé nepředestřeli.
59. Nelze se ztotožnit ani s názorem navrhovatelů, že podmínka stanovení regulačního plánu má účinky stavební uzávěry. Podle § 97 odst. 1 stavebního zákona územní opatření o stavební uzávěře, které se vydává jako opatření obecné povahy podle správního řádu, omezuje nebo zakazuje v nezbytném rozsahu stavební činnost ve vymezeném území, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, jestliže bylo rozhodnuto o jejím pořízení nebo o pořízení její změny, nebo podle jiného rozhodnutí či opatření v území, jímž se upravuje využití území. Smyslem stavební uzávěry je dočasně (tj. do doby vydání územně plánovací dokumentace) ve vymezeném území omezit nebo zakázat určité stavební činnosti, které by mohly ztížit nebo zcela znemožnit budoucí využití tohoto území podle připravované územně plánovací dokumentace. Stavební uzávěra je tedy

zajišťovacím institutem přijímaným na dobu *do* přijetí územního plánu, kdežto podmínka vydání regulačního plánu byla stanovena právě *až* napadeným OOP. Míří-li navrhovatelé na to, že na plochách, na nichž je rozhodování o změnách v území podmíněno vydáním regulačního plánu, je dočasně stavební činnost (respektive rozhodování o ní) znemožněna, poukazují na samotnou podstatu podmínky zpracování regulačního plánu, neboť stavební zákon stanoví takové podmíněnosti v územním plánu umožňuje (srov. § 43 odst. 2 stavebního zákona). Jedná se proto o standardní a zákonem předvídaný (byť fakultativní) obsah územního plánu, k němuž také kombinace těchto nástrojů územního plánování slouží. Proto je argumentace, že by stanovení podmínky vydání regulačního plánu mělo být nezákonné, protože představuje jakousi zastřenou stavební uzávěru, nepřijatelná. Jde o nutný a zákonem zcela jasně připouštěný důsledek. Faktické účinky zákonem předpokládané nemožnosti využití území do nabytí účinnosti regulačního plánu jsou nadto jasně limitovány pravidlem v poslední větě § 43 odst. 2 stavebního zákona, že nevydáním regulačního plánu do 1 roku od podání úplné žádosti tato podmínka zaniká.

60. Důvodný není pak ani odkaz navrhovatelů na uplatňování procesních prostředků (podání odvolání) odpůrkyní v řízení o stavebním záměru navrhovatelky b) na skupině pozemků B, v němž odpůrkyně vystupovala pouze jako účastník řízení. Navrhovatelům bylo zřejmé, že se napadené OOP připravuje, a měli tomu v řízení týkajícím se stavebního záměru případně uzpůsobit své procesní chování, přičemž se mohli proti eventuální nečinnosti stavebního úřadu či krajského úřadu bránit dostupnými procesními prostředky. Nad rámec uvedeného lze rovněž poukázat na vyjádření odpůrkyně, která poukazuje na to, že odvolání, které v uvedeném správním řízení podala, bylo shledáno důvodným. Obdobně nemůže být v projednávané věci při posouzení návrhu na zrušení podmínky vydání regulačního plánu relevantní ani délka, po kterou navrhovatelé nebyli schopni získat od odpůrkyně pro účely povolení jejich stavebního záměru souhlas s připojením na kanalizační řad, úpravou vjezdu či připojením na komunikaci, neboť se jednalo o namítanou nedostatečnou spolupráci odpůrkyně v řízení o povolení stavebního záměru, nikoliv v řízení o přijetí napadeného OOP. K těmto skutečnostem proto nelze v projednávané věci přihlídnout. Hypoteticky sice nelze ve výjimečných případech vyloučit, že procesní chování obce v souvisejícím územním či stavebním řízení může mít význam i pro posouzení toho či onoho regulativu obsaženého v územním plánu, muselo by se však jednat o doklad (zpravidla v kontextu dalších zjištění) o zjevně zneužívající povaze i samotného regulativu obsaženého v napadeném OOP, jelikož soud v tomto řízení nemůže přezkoumávat zákonnost samotného souvisejícího stavebního či územního řízení. Takové skutečnosti však soud v projednávané věci nezjistil a nejsou navrhovateli ani dostatečně tvrzeny, ani prokazovány.
61. Konečně ani s dílčí námitkou uplatněnou v rámci tohoto návrhového bodu, že starosta odpůrkyně zneužil své dvojí postavení jako vlastníka (sousedních) nemovitostí dotčených napadeným OOP a zároveň jako zastupitele určeného pro spolupráci s pořizovatelem, nemohli být navrhovatelé úspěšní. Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že § 14 správního řádu upravující vyloučení z projednávání a rozhodování věci se v procesu přijímání územního plánu jako opatření obecné povahy vydávaného v samostatné působnosti neuplatní (srov. např. rozsudek ze dne 20. 11. 2020, č. j. 55 A 84/2019-84). Na druhou stranu z § 83 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů vyplývá povinnost členů zastupitelstva obce oznámit svůj střet zájmů před zahájením jednání orgánu obce, který má záležitost projednávat. V rozsudku ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, NSS nicméně dovodil, že *„[p]orušení oznamovací povinnosti je u vybraných členů orgánů ve vybraných oblastech sankcionováno jako přestupek podle zákona o střetu zájmů, u všech členů orgánů pak politickou odpovědností, jež může ústít do nezvolení v následných obecních volbách. Vliv na zákonnost opatření obecné povahy by bylo lze dovodit pouze v extrémních případech, kdy by zastupitel zatajil informace o střetu zájmů, při jejichž znalosti zastupitel by ke přijetí opatření obecné povahy vůbec nedošlo nebo došlo, ale v podobě zásadně odlišné. Takovým excesem nebude případ, kdy zastupitel sice svoji oznamovací povinnost nesplní, avšak zastupitelstvo si je střetu zájmů vědomo z jiných zdrojů či na základě znalosti místních poměrů, a může proto tuto skutečnost vzít v úvahu*

při projednávání a rozhodování o věci. Při porušení rozhodovací povinnosti pak není možné o vlivu na opatření obecné povahy vůbec uvažovat, neboť rozhodnutí zastupitelstva o existenci důvodu pro vyloučení určitého zastupitele z projednávání a rozhodování věci není vůči tomuto zastupiteli závazné a vynutitelné.“ Ze správního spisu sice nevyplývá, že by starosta odpůrkyně (alespoň) před hlasováním zastupitelstva odpůrkyně o námitkách svůj střet zájmů zastupitelstvu oznámil (srov. zápis a usnesení odpůrkyně ze dne 17. 2. 2019, č. 1/2020). Na druhou stranu je však podle soudu evidentní, že zastupitelé museli být o jeho vlastnických vztazích obeznámeni, a to s ohledem na rozhodování o jeho námitce jako vlastníka nemovitostí, ale také na znalost místních poměrů na území odpůrkyně jako relativně malé obce. Nelze tedy dovodit, že by se jednalo o onen extrémní případ, kdy by výjimečně utajení střetu zájmů zastupitele (starosty odpůrkyně) mohlo mít vliv na zákonnost napadeného opatření obecné povahy. Navrhovatelé dokonce ani netvrdí, že by námitku „zneužití postavení“ starosty, respektive jeho střetu zájmů, uplatnili již při rozhodování o jeho námitkách a námitkách navrhovatelů v procesu přijímání napadeného OOP. V jejich námitkách obsažených ve správním spise tato či obdobná argumentace poukazující na postavení starosty obce obsažena není. Rovněž z tohoto důvodu tak nemohla být jejich námitka „zneužití postavení“ úspěšná (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 30. 1. 2018, č. j. 50 A 11/2017-290).

Pozemky parc. č. st. 128 a parc. č. 590/3 – otázka přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách

62. Ze správního spisu vyplývá, že navrhovatel a) podal námitky ze dne 17. 9. 2019 a ze dne 24. 9. 2019, ve kterých mimo jiné uvedl, že nesouhlasí se zařazením pozemků, které jsou v přímém sousedství s jeho nemovitostmi zařazenými do plochy VZ – výroba a skladování – zemědělská výroba. Jedná se o pozemky parc. č. 590/3 a parc. č. st. 128, které jsou v ploše VZ.
63. Odpůrkyně o této námitce rozhodla tak, že jí nevyhověla (srov. str. 99 a 107 napadeného OOP). V úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí odpůrkyně uvedla, že „[p]řížovatel společně s určeným zastupitelem a s projektantem po prověření uplatněné námitky, kde vlastníkem namítaných pozemků není podatel námitky, respektive ani ten, koho podatel zastupuje, ale jako soused v ploše přestavby určené pro bydlení se cítí dotčen v návrhu územního plánu stanoveným funkčním využitím sousedních nemovitostí zařazených do plochy výroby a skladování – zemědělská výroba (VZ). K tomuto návrhu na vymezení funkčního využití uvádíme, že [(...) v] případě živočišné zemědělské výroby by v navazujících řízeních (územních popř. stavebních) z hlediska zákona o veřejném zdraví byl předepsán požadavek na zpracování a vymezení tzv. pásma hygienické ochrany, který však s ohledem na podrobnost, cíle a úkoly územního plánu, není možné řešit v rámci územního plánu řešícího plochy, nikoliv konkrétní druh a rozsah činnosti.“
64. Ačkoliv odpůrkyně námitky navrhovatele a) považovala za návrh na vymezení funkčního využití sousedních nemovitostí, tak přesto byly námitky navrhovatele a) podle soudu vypořádány. K žádnému zásahu do jeho práv proto nemohlo dojít. O skutečnosti, že odpůrkyně nesprávně odkázala na zákon o ochraně veřejného zdraví, není mezi účastníky řízení sporu, nicméně i tak závěr odpůrkyně ob stojí, neboť v případě živočišné zemědělské výroby na sousedních pozemcích bude možné postupovat podle stavebního zákona a požadovat vydání rozhodnutí o ochranném pásmu [srov. § 77 písm. e) a § 83 stavebního zákona], tedy dosáhnout stejného cíle, ke kterému odpůrkyně ve svém rozhodnutí o námitce směřovala. Návrhový bod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách navrhovatele a) týkajících se pozemků parc. č. st. 128 a parc. č. 590/3 pro nedostatek důvodů je proto nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Vzhledem k výše uvedenému tedy soud konstatuje, že návrh na zrušení napadeného OOP je částečně důvodný. Rozhodnutí o námitkách navrhovatelů týkajících se skupiny pozemků A a pozemku parc. č. 888 a jim odpovídající části napadeného OOP trpí vadou řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti odůvodnění pro nedostatek důvodů. Soud proto napadené OOP v tomto (navrhovatelí navrhovaném) rozsahu podle § 101d odst. 2 a § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil. Ve zbývajícím rozsahu je návrh navrhovatelů

nedůvodný, a soud jej proto podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl. V rámci minimalizace zásahu do napadeného OOP soud přistoupil ke zrušení těch částí napadeného OOP, které se týkají skupiny pozemků A (jejich zařazení do plochy ZO s funkčním využitím zeleň ochranná a izolační) a pozemku par. č. 888 (jeho zařazení do plochy NZ – plochy zemědělské), a to v textové i grafické části napadeného OOP.

66. Soud neprovedl důkazy navržené účastníky, neboť většina z nich je součástí spisového materiálu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel. Takové podklady pro rozhodnutí soudu se za důkazní prostředky nepovažují a dokazování se jimi neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Ostatní důkazy soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť se vztahují ke skutečnostem, které nejsou vzhledem k výše uvedeným úvahám v projednávané věci rozhodné, respektive by na závěrech soudu nemohly nic změnit.
67. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Navrhovatel a) měl ve věci pouze částečný úspěch, neboť soud nevyhověl jeho návrhu na zrušení celého napadeného OOP. Zcela nevyhověl ani jeho „eventuálnímu“ návrhu na zrušení čtyř částí napadeného OOP, neboť tímto rozsudkem mu bylo vyhověno pouze ohledně zrušení dvou částí napadeného OOP (ve vztahu ke skupině pozemků A a pozemku parc. č. 888). Za této situace je proto procesní úspěch navrhovatele a) poloviční. Z toho důvodu soud navrhovateli a) ani odpůrkyni právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jejich procesní úspěch je vyrovnaný.
68. Navrhovatelka b) naproti tomu neměla ve věci úspěch ani zčásti, neboť soud nevyhověl jejímu návrhu na zrušení celého napadeného OOP ani jejímu „eventuálním“ návrhu na zrušení čtyř částí napadeného OOP. Ve vztahu k navrhovatelce b) tak měla v projednávané věci úspěch odpůrkyně. Z tohoto důvodu soud přiznal odpůrkyni právo na náhradu nákladů řízení, přičemž náklady na zastoupení odpůrkyně advokátem tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Jelikož je odpůrkyně obcí, která nevykonává působnost orgánu územního plánování, a tudíž nezaměstnává žádné osoby odborně způsobilé hájit územní plán v soudním řízení, má soud náklady na zastoupení advokátem za účelně vynaložené (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2019, č. j. 7 As 461/2018-23).
69. Zástupce odpůrkyně provedl v řízení o společné žalobě dvou navrhovatelů dva účelné úkony právní služby po 5 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (vyjádření k návrhu) ze dne 16. 4. 2021 – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 3 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 10 200 Kč byly přičteny dvě paušální náhrady hotových výdajů v celkové výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož se jedná o náhradu nákladů řízení pouze ve vztahu k navrhovatelce b), připadá na ni pouze polovina součtu uvedených částek (10 800 Kč), tj. 5 400 Kč. Společnost Frank Bold Advokáti, s.r.o., IČO: 28359640, jejímž prostřednictvím vykonává zástupce odpůrkyně advokacii, je plátkyní DPH, a proto byla uvedená částka zvýšena o náhradu za DPH ve výši 21 %, tj. 1 134 Kč. Celkem se tedy jedná o částku 6 534 Kč, kterou je navrhovatelka b) povinna odpůrkyni uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce odpůrkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu